

Мечката и пчелите.

(Приказка за дъца),

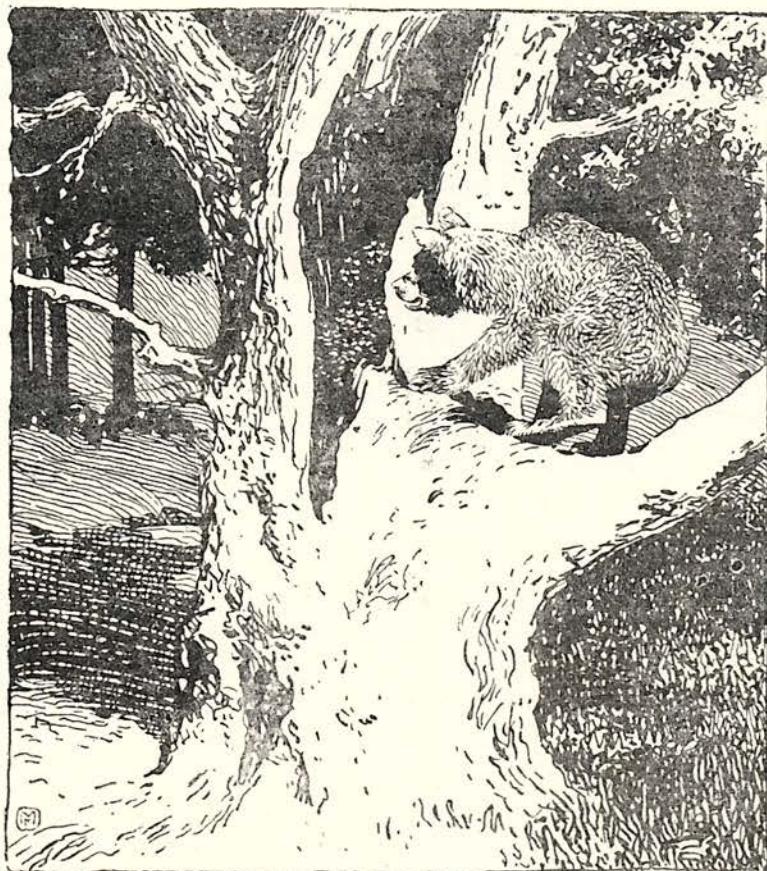
Една мечка, като ходила изъ гората, съгледала че изъ хролопата на едно дърво излизатъ влизатъ пчели. Отишла близу до дървото, погледнала нагорѣ и се провикнала:

„Хей, пчели, чувате ли тамъ горѣ? Азъ съмъ мечката. Дайте ми медъ веднага, че ей сега ще ви видя смѣтката!“ Пчелите я чули, ала не обрънали внимание на нейните думи и продължили да си бръмчатъ.

Мечката се разгнѣвила, заржмежела, заревала, и, до като пчелите да се усѣятъ, се изкатерила на дървото и застанала прѣдъ тѣхъ. „Хей, пчелици, — извикала тя, — вие сте дребнички, а мене виждате ли каква съмъ? Дайте ми скоро медъ!“ — „Днесъ не може, лельо мецо, ела угрѣ! — отвѣрнали пчелите. — „Сега искамъ! — заревала пакъ мечката и си пъхнала муциуната въ кухината, — махнете се отъ тука: медътъ е мой!“

Ала пчелите не се шегували. Тѣ забрѣмчели силно и започнали да жилятъ мечката, коя гдѣ намѣри. „Ако и да сме малки, — рекли тѣ, — сега ще ме разправиме съ тебе. Има да те сърби дѣлго време и ухoto и муциуната, ако ни не оставишъ на мира!“ Мечката заревала силно, та гората екнала, ала пчелите хичъ не искали и да знаятъ, ами тукъ живили по носъ, по езикъ, по муциуна, до като леля ме-

ца видѣла, че неможе да излѣзе на глава съ дрѣбнитѣ пчелици, и търтила да бѣга. Тя бѣгала, а пчелите още я гонили и ѝ се прис-

тивали: „Видѣ ли, медунке, какво стана съ тебе! Ако искашъ другъ путь да те не сърби ухото, оставай другитѣ на мира!“